

Ce-i priește lui Theo

Zozo? Tot un fel de proscrisă (vezi poemul scenic al Saviane Stănescu), de infantă, ca Margherita, Augustina, Francesca, Manola, Florina, Izabela, Clara (vezi volumul de versuri al autoarei). Sau, dacă preferați, tot un fel de victimă a **Domnului și Doamnei Oval** (vezi producția cu acest titlu a Theodoriei Herghelegiu).

la trenul. Se așază într-un vagon oarecare, pe locul de la fereastră. Alături, câțiva cetățeni onorabili care discută politică (se miră, se indignază, se isterizează). Ea leagănă, cu privirea pierdută pe geam, un șomoioag de cârpe. Nimeni nu știe că sub cârpe se află un balon. Dar intră controlorul: "Eheeee, n-o știți pe Zozo? Crede că are un copil". Și, poc, balonul se sparge. O nebună. A născut-o o bocitoare, din amor pentru un gropar, a iubit-o un grec pe sub o masă dintr-o tavernă (sau poate e închipuirea ei?), a luat-o de nevastă un fante de mahala cu figură și "talente" de gondolier, care i-a aruncat nou-născutul în veceu și a tras apa de mai multe ori. Abia apoi – doar e *numărătoare inversă* – vin trenul, balonul și controlorul.

Cel mai de efect este episodul cu copilul "gonflabil". Dana Voicu, o Zozo cu părul scurt și căutătură resemnată, are un fel de detașare în glas, împrumutată de la crainicii de știri, dar combinată cu căldură, duioșie, chiar jale. De partea cealaltă sunt Domnul (Bogdan Talașman, proaspăt întors în capitală, face uz, în jocul amuzant dar și grav, de experiența acumulată la teatrul din Piatra Neamț) și Doamna (Catrin Bădina), un tandem pe post de "vocea poporului", care se exprimă în special onomatopoeic (binecunoscutul "hm", cu strămbătura din nas aferentă), apariții de carnaval cu pălării fan-teziste și mult machiaj de operetă.

Din păcate, după scena din tren (mai urmează pasaje împănate cu grotesc din trecutul lui Zozo, în care ea a fost eroină sau doar martoră: copilăria nefericită, "viața de familie", iubirile pasagere), povestea se diluează. O dată cu spargerea balonului-copil, replicile nu se mai "încheagă" (chiar dacă unele dintre ele au frumusețe de poem), personajele nu prea conving și par că patinează în gol. În spațiul strâmt de la Teatrul Act, unele

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ de Saviana Stănescu • **TEATRUL INEXISTENT** și **TEATRUL ACT** • Data reprezentației: 17 iulie 2000 • Regia: Theodora Herghelegiu • Scenografia: Florin Botea Bros • Muzica: Viorel Florean • Mișcarea scenică: Ioana Popovici • Distribuția: Dana Voicu/Ligia Stan (Zozo), Gabriel Coveșeanu (El, Controlorul), Catrin Bădina/Mona Eftimiu (Doamna, Mama), Bogdan Talașman (Domnul, Tata).

foto: Mihaela Olteanu

vorbe sună de parcă sunt spuse cam tare sau cântate cam în forță (de pildă, momentul când bocitoarea face dovada calităților ei profesionale). La acest punct, nici hazul lui Talașman și nici emoția Danei Voicu nu mai sunt suficiente.

Între cuvinte și "inscenarea" lor apar goluri, ca într-o țesătură lucrată larg. Lipsa de teatralitate (fie și contrabalansată de frazele poetice) a primei piese reprezentate a Saviane Stănescu (înainte de *Numărătoarea inversă* a mai fost, la Galați, *Proscrisa*, care nu s-a vrut însă un exemplar clasic al genului dramatic) nu este suplinită de inventivitatea de care dispune Theodora Herghelegiu: regizoarea excelează mai ales în lucrul cu actorii și mai puțin în jocul imaginilor, de care textele Saviane Stănescu au nevoie pentru a urca pe scenă. La Saviana Stănescu personajele sunt ficțiuni, măști și nu oameni, iar Herghelegiu este obiș-

nuită să îi facă remarcați pe cei din urmă. Spre deosebire de ea, Radu Afrim (care a montat *Infanta*® mod de întrebuintare, după poeziile autoarei, la Târgu-Mureș) funcționează ca regizor mai ales vizual, înlocuind această lipsă de caracter scenic din vorbe cu o infuzie de teatralitate în mișcări, culori, zorzoane, clovnerii. După câte se pare, cuplul artistic Stănescu-Afrim se completează reciproc, ce nu are unul primește de la celălalt, în timp ce perechii făcute de poetă cu Theodora Herghelegiu îi lipsește... *sex-appeal*-ul (cu o excepție, *Vitrina*, spectacol după *versurile* Saviane Stănescu). Se pare că dramatizările, adaptările sau spectacolele bazate pe texte proprii îi priesc mai curând fondatoarei Teatrului Inexistent decât piesele de teatru "de gata". Nimic rău în asta.

Miriona Hărăbor